

พฤติกรรมกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี

Saving Behavior among Undergraduate Students in Pathum Thani Province, Thailand

ฉัตรชัย สีนาม¹, ปิยะดา อภัยโส², ธิติพันธุ์ สิงห์อุบล³, วรรณนะ เชื้อเทวา⁴, วิชุตนา นาคเดือน⁵

¹คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, chatchai.seen@northbkk.ac.th

²คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, piyada.apha@northbkk.ac.th

³คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, titipan.sing@northbkk.ac.th

⁴คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, watthana.chue@northbkk.ac.th

⁵คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, wichuta.na@northbkk.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการออมเงินของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในจังหวัดปทุมธานี ในด้านความสม่ำเสมอในการออม ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแทนนักศึกษา จำนวน 400 คน สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test, F-test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method)

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีพฤติกรรมกรรมการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม อยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม ด้านความสม่ำเสมอในการออม และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม ตามลำดับ และผลการเปรียบเทียบ พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่คณะต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการออมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่สถานภาพที่อยู่อาศัยต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการออมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำหลัก: การออม, พฤติกรรมการออม, นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Abstract

This study aimed to examine and compare the saving behavior of undergraduate students in Pathum Thani Province in terms of saving consistency, saving planning and

goal setting, income allocation and expenditure control for saving, and tools and technologies that facilitate saving, classified by students' personal factors. The sample consisted of 400 student representatives. Statistical analyses included percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, and pairwise comparisons using Scheffe's method.

The findings revealed that undergraduate students demonstrated an overall moderate level of saving behavior. When considered by dimension, saving planning and goal setting ranked highest at a moderate level, followed by income allocation and expenditure control for saving, saving consistency, and tools and technologies that facilitate saving, respectively. The comparative analysis revealed that students from different faculties exhibited significantly different overall saving behaviors at the .01 level of statistical significance. Additionally, students with different residential statuses demonstrated significantly different overall saving behaviors at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Saving Behavior, Savings, Undergraduate Students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การออมถือเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจในระยะยาว ทั้งในระดับบุคคลและระดับครัวเรือน ในเชิงทฤษฎี พฤติกรรมการออมสามารถอธิบายได้ผ่านแนวคิดด้านเศรษฐศาสตร์พฤติกรรมและทฤษฎีการวางแผน พฤติกรรม (Theory of Planned Behavior) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการตัดสินใจออมไม่ได้ขึ้นอยู่กับรายได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง บรรทัดฐานทางสังคม และแรงจูงใจภายนอก ดังนั้น การศึกษาพฤติกรรมการออมจึงควรพิจารณาทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและบริบทแวดล้อมควบคู่กัน

งานวิจัยของกฤตภาส เลิศสงคราม (2562) พบว่าการออมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความมั่นคงทางการเงินและพฤติกรรมการวางแผนทางการเงินของเยาวชนไทย สะท้อนให้เห็นว่าการปลูกฝังวินัยทางการเงินตั้งแต่วัยศึกษาเป็นพื้นฐานสำคัญต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในอนาคต อย่างไรก็ตาม กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเริ่มต้นของการบริหารจัดการการเงินด้วยตนเอง โดยยังไม่มีรายได้ประจำ และต้องพึ่งพารายรับจากผู้ปกครองหรือรายได้เสริม ส่งผลให้รูปแบบการออมมีความเปราะบางและอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยแวดล้อมได้ง่าย

การศึกษาของ จิราพัชร สุทธิ (2562) ในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งศึกษานักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 450 คน พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มใช้จ่ายตามความพึงพอใจส่วนบุคคล เช่น การซื้อสลากกินแบ่งหรือกิจกรรมบันเทิง มากกว่าการจัดสรรเงินเพื่อการออม อีกทั้งยังพบว่าปัจจัยด้านรายได้ ทัศนคติทางการเงิน และแรงจูงใจภายนอกมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการจัดการเงินอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดด้านเศรษฐศาสตร์พฤติกรรมที่อธิบายว่าบุคคลมักให้ความสำคัญกับประโยชน์ระยะสั้นมากกว่าผลประโยชน์ระยะยาว (Present Bias)

เมื่อพิจารณาบริบทของปทุมธานี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งและมีการขยายตัวของสังคมเมืองอย่างรวดเร็ว การเติบโตของศูนย์การค้า แหล่งบริการ และแพลตฟอร์มดิจิทัล ส่งผลให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงสินค้าและบริการได้สะดวกมากขึ้น ปัจจัยดังกล่าวอาจกระตุ้นพฤติกรรมการบริโภคและลดแรงจูงใจในการออม ขณะเดียวกัน การศึกษาของ พัชรี สิทธิโอฬารสกุล และ มะดาโอะ สุหลง (2564) พบว่า กลุ่มผู้มีรายได้จำกัดในจังหวัดปทุมธานีมักใช้แนวคิด “เงินเหลือค่อยออม” ซึ่งสะท้อนรูปแบบการออมเชิงรับมากกว่าการวางแผนเชิงรุก ลักษณะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นในกลุ่มนักศึกษาที่มีรายได้ไม่แน่นอนเช่นเดียวกัน

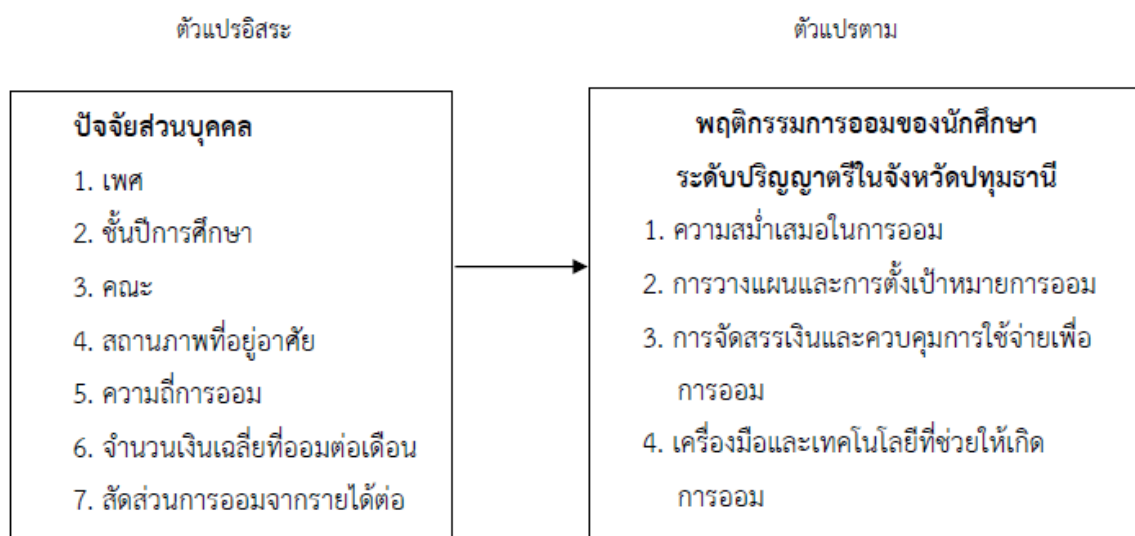
แม้ว่าจะมีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการออมในกลุ่มประชาชนทั่วไปและนักศึกษาในบางพื้นที่ แต่ยังขาดการศึกษาที่มุ่งวิเคราะห์พฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานีโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลอย่างเป็นระบบ เพื่ออธิบายความแตกต่างของรูปแบบการออมในแต่ละกลุ่มอย่างชัดเจน ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี รวมถึงเปรียบเทียบความแตกต่างตามปัจจัยส่วนบุคคล อันจะก่อให้เกิดองค์ความรู้เชิงประจักษ์ที่สามารถนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการออกแบบมาตรการหรือกิจกรรมส่งเสริมวินัยทางการเงินให้เหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาในพื้นที่ และสนับสนุนการสร้างเสถียรภาพทางการเงินในระยะยาว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการออมเงินของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานีจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

กรอบแนวคิด

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคล และตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ พฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

พฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี แตกต่างกันตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงระดับและลักษณะพฤติกรรมการออมเงินของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี รวมทั้งความแตกต่างของพฤติกรรมการออมจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งข้อมูลที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริมและพัฒนาการออมเงินของนักศึกษาให้เหมาะสมกับรายรับและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายหรือจัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ความตระหนัก และทักษะด้านการบริหารจัดการทางการเงินอย่างต่อเนื่อง อันจะช่วยส่งเสริมเสถียรภาพทางการเงินของนักศึกษา ลดปัญหาทางการเงิน และสนับสนุนความสำเร็จทางการศึกษาในระยะยาว

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัด ปทุมธานี ปีการศึกษา 2568 จำนวนทั้งสิ้น 100,317 คน (อ้างอิงจาก สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2568)

กลุ่มตัวอย่าง (Sample)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 400 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และกำหนดค่าความ

คลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ร้อยละ 5 โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) โดยกำหนดมหาวิทยาลัยเป็นชั้น (Strata) จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (วิทยาเขตรังสิต) มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ (วิทยาเขตรังสิต) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และมหาวิทยาลัยรังสิต

จากนั้นจัดสรรจำนวนกลุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วนเท่ากัน (Equal Allocation) แห่งละ 100 คน รวมทั้งสิ้น 400 คน และดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ภายในแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อคัดเลือกผู้ตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถามพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี แบ่งออกเป็น

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) ประกอบด้วย เพศ ชั้นปีการศึกษา คณะ สถานภาพที่อยู่อาศัย ความถี่การออม จำนวนเงินเฉลี่ยที่ออมต่อเดือน สัดส่วนการออมจากรายได้ต่อเดือน และวัตถุประสงค์การออม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับของ ลิเคิร์ต (Likert, 1967) คือ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยการกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน (บุญชม ศรีสะอาด. 2553) ดังนี้

ระดับมากที่สุด	ค่าคะแนน = 5
ระดับมาก	ค่าคะแนน = 4
ระดับปานกลาง	ค่าคะแนน = 3
ระดับน้อย	ค่าคะแนน = 2
ระดับน้อยที่สุด	ค่าคะแนน = 1

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำข้อมูลที่ได้มารวบรวมสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาที่จะสอบถามให้ครอบคลุมตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย
3. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจและความชัดเจนของภาษา โดยนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

ที่ต้องการวัดกับที่ระบุไว้ในนิยามศัพท์ปรับปรุงแก้ไขถ้อยคำและสำนวนข้อความในแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะอาจารย์ที่ปรึกษา

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ฉบับ แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าความสอดคล้องแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach, 1970; 160-161) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.862 แล้วนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการทดลองใช้และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้วมาใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยจะติดต่อกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี ใน 4 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (วิทยาเขตรังสิต) มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ(วิทยาเขตรังสิต) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และมหาวิทยาลัยรังสิต โดยใช้รูปแบบการตอบกลับแบบสอบถามทาง Google Form

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบคุณสมบัติของแบบสอบถามว่าสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ทุกฉบับ
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้
  - 2.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยแจกแจงความถี่และร้อยละ
  - 2.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 วิเคราะห์พฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อและ รายด้าน แล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามหลักการหาค่าพิสัย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้
    - ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50-5.00 หมายถึง มีระดับมากที่สุด
    - ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50-4.49 หมายถึง มีระดับมาก
    - ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50-3.49 หมายถึง มีระดับปานกลาง
    - ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50-2.49 หมายถึง มีระดับน้อย
    - ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-1.49 หมายถึง มีระดับน้อยที่สุด
  - 2.3 การเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ถ้าหากพบความแตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe, 1953)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 1 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการออมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในจังหวัดปทุมธานีโดยรวมและรายด้าน

พฤติกรรมการออม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านความสม่ำเสมอในการออม	3.19	1.294	ปานกลาง
2. ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม	3.35	1.280	ปานกลาง
3. ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม	3.23	1.292	ปานกลาง
4. ด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม	2.95	1.411	ปานกลาง
รวม	3.18	1.319	ปานกลาง

จากตาราง 1 พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับพฤติกรรมการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 1.319) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในปานกลาง โดยด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมอยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับแรก ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 1.280) รองลงมาคือ ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = 1.292) และด้านความสม่ำเสมอในการออม ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 1.294) และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 1.411) ตามลำดับ

โดยผลการวิเคราะห์รายด้านพฤติกรรมการออม สรุปได้ดังนี้

1.1 ด้านความสม่ำเสมอในการออม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับพฤติกรรมการออม ด้านความสม่ำเสมอในการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 1.294) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการออมเงินเป็นประจำทุกเดือนจากเงินรายได้ที่ได้รับ ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = 1.262) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับการออมก่อนนำไปใช้จ่าย ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.230) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ แม้ในช่วงที่มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนหรือกิจกรรมต่างๆ ก็ยังคงออมเงินอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 2.97$, S.D. = 1.339) อยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับพฤติกรรมการออม ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 1.280) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการวางแผนการออมเงินล่วงหน้าในแต่ละเดือน ($\bar{X} = 3.51$, S.D. = 1.234) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ มีการปรับแผนการ

ออมเงินให้เหมาะสมกับรายรับและค่าใช้จ่ายของตนเอง ($\bar{X} = 3.45$, S.D. = 1.316) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ กำหนดระยะเวลาในการออมเงินเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 1.326) อยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับพฤติกรรมการออม ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = 1.292) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ควบคุมค่าใช้จ่ายของตนเองไม่ให้เกินงบประมาณที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 1.272) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ มีการจัดสรรเงินรายรับออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ เช่น ค่าใช้จ่าย เงินออม และเงินสำรอง ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 1.266) อยู่ในระดับปานกลาง และการหลีกเลี่ยงการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเพื่อให้มีเงินเหลือสำหรับการออม ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 1.257) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการบันทึกรายรับ-รายจ่ายเพื่อติดตามและควบคุม การใช้จ่ายเงิน ($\bar{X} = 2.99$, S.D. = 1.392) อยู่ในระดับปานกลาง

1.4 ด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับพฤติกรรมการออม ด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$, S.D. = 1.411) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ใช้บัญชีเงินฝากออมทรัพย์หรือบัญชีเฉพาะเพื่อการออมเงิน ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 1.366) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ใช้แอปพลิเคชันทางการเงินหรือแอปธนาคารในการติดตามและวางแผนการออม ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = 1.421) อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือใช้ระบบหักเงินอัตโนมัติหรือโอนเงินเข้าบัญชีออมทันทีเมื่อได้รับรายได้ ($\bar{X} = 2.61$, S.D. = 1.460) อยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ดังแสดงในตาราง 2

ปัจจัยส่วนบุคคล	สรุปผลการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมมารวมของนักศึกษา		
	โดยรวม/สถิติที่ใช้		ความแตกต่างรายด้าน (F, P-value)
	F	P-value	
เพศ	0.856 (t-test)	0.709	ด้านความสม่ำเสมอ (2.175*, 0.032)
ชั้นปีการศึกษา	1.878 (ANOVA)	0.133	ด้านการวางแผนฯ (2.626*, 0.050), ด้านเครื่องมือฯ (3.478*, 0.016)
คณะ	3.253** (ANOVA)	0.002	ด้านการวางแผนฯ, (2.289*, 0.027), ด้านการจัดสรรเงินฯ (2.552*, 0.014) ด้านเครื่องมือฯ (2.726*, 0.090)
สถานภาพที่อยู่อาศัย	3.406* (ANOVA)	0.018	ด้านการวางแผนฯ (5.405**, 0.001)
ความถี่การออม	0.048 (ANOVA)	0.953	ทุกด้านไม่แตกต่างกัน
จำนวนเงินเฉลี่ยที่ออมต่อเดือน	0.793 (ANOVA)	0.453	ทุกด้านไม่แตกต่างกัน
สัดส่วนการออมต่อเดือน	0.824 (ANOVA)	0.416	ทุกด้านไม่แตกต่างกัน
วัตถุประสงค์การออม	0.209 (ANOVA)	0.811	ทุกด้านไม่แตกต่างกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า โดยรวมนักศึกษาที่ศึกษาอยู่คณะต่างกันมีพฤติกรรมมารวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่สถานภาพที่อยู่อาศัยต่างกันมีพฤติกรรมมารวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านตามตัวแปรสรุปได้ดังนี้

2.1 เพศ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เพศต่างกันมีระดับพฤติกรรมมารวมโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสม่ำเสมอในการออมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

2.2 ชั้นปี พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ชั้นปีต่างกันโดยรวมมีพฤติกรรมมารวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมและด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่างเมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 4 มีพฤติกรรมมารวมด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม มากกว่าปี 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี 4 มีพฤติกรรมการออมด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมมากกว่าปี 1 และ ปี 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 คณะ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่คณะต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้าน การวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการออมโดยรวมน้อยกว่าคณะพยาบาลศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการออมด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมน้อยกว่าคณะพยาบาลศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการออมด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออมมากกว่าคณะนิเทศศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการออมด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมน้อยกว่าคณะพยาบาลศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์มีพฤติกรรมการออมด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมน้อยกว่าคณะพยาบาลศาสตร์ และนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะพยาบาลศาสตร์มีพฤติกรรมการออมด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมมากกว่าคณะนิเทศศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 สถานภาพที่อยู่อาศัย พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีสถานภาพที่อยู่อาศัยต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมและด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่อาศัยอยู่บ้านเช่า มีพฤติกรรมการออมโดยรวมน้อยกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีที่อาศัยอยู่ที่อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่อาศัยอยู่บ้านตัวเอง หอพัก และบ้านเช่า มีพฤติกรรมการออมด้านการวางแผนและ การตั้งเป้าหมายการออมน้อยกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีที่อาศัยอยู่ที่อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 ความถี่การออมต่อเดือน พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีความถี่การออมต่อเดือนต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออมโดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.6 จำนวนเงินเฉลี่ยที่ออมต่อเดือน พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่จำนวนเงินเฉลี่ยที่ออมต่อเดือนต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออม โดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.7 มีสัดส่วนการออมจากรายได้ต่อเดือน พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีสัดส่วนการออมจากรายได้ต่อเดือนต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออม โดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.8 วัตถุประสงค์การออม พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีวัตถุประสงค์การออมต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออม โดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์พฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี สามารถอภิปรายผลได้ตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ที่พบว่าพฤติกรรมการออมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในปานกลาง โดยด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออมอยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม และด้านความสม่ำเสมอในการออม และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการออมในระดับหนึ่งแต่ยังขาดความต่อเนื่องและความเข้มแข็ง ในการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวัช กรุณาเพ็ญ (2560) พบว่า ระดับการออมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตฐฎาภรณ์ พัฒนะ, อัดพล จรจันทร์ และ อนงค์ หมอยา (2568) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการออมอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะผ่านช่องทางดิจิทัลที่นำเทคโนโลยีมาใช้เป็นตัวช่วยในการออมเงินเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คะนิงนิจ พลคำมาก (2565) พบว่า มีการคำนึงถึงค่าใช้จ่ายและความพอเพียง ในการใช้จ่ายเงินทุกครั้งเพื่อจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายและมีการตั้งเป้าหมายด้านการเงินในระยะยาวและพยายามทำตามเป้าหมายการเงินเป็นสิ่งที่มิไว้ใช้จ่าย

2. จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่คณะและสถานภาพที่อยู่อาศัยต่างกันมีระดับพฤติกรรมการออมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แตกต่างกันในด้านการวางแผนและการตั้งเป้าหมายการออม ด้านการจัดสรรเงินและควบคุมการใช้จ่ายเพื่อการออม และด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการออม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษายังข้อมีจำกัดในด้านรายได้ ที่ยังไม่สามารถทำงานหาเงินเองได้ต้องพึ่งพารายได้จากทางบ้านหรือนักศึกษาที่สามารถหารายได้เสริมเองก็จะมีกรออมที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งมีสถานภาพที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมบริเวณโดยรอบที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่เป็นผลให้มีการออมที่แตกต่างการกัน อาทิ เช่น

อยู่ห่างไกลมหาวิทยาลัยทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่มากขึ้นหรืออยู่อาศัยในย่านที่มีค่าครองชีพสูงก็ทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพิน นิลนันท์ (2563) พบว่า ปัจจัยด้านสถานภาพ มีการวางแผนการออมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิรินันท์ พานพิศ (2563) พบว่ามีการวางแผนการออมในสถาบันการเงินในรูปแบบเงินฝากและซื้อหุ้นในสหกรณ์ออมทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชรินทร์ โตโพธิ์ไทย (2564) พบว่า มีการวางแผนการเงินไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายก่อนแล้วเหลือเก็บหรือจะเก็บก่อนนำมาใช้ ทั้ง 2 แบบ เป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนโดยมีเครื่องมือในการฝึกนั้นมีให้เลือกหลากหลายและการที่มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่เพิ่มขึ้นทำให้ต้องมองหารายได้เสริมเพื่อให้เพียงพอต่อการใช้จ่าย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. มหาวิทยาลัยควรจัดอบรมความรู้ทางการเงินอย่างต่อเนื่องส่งเสริมการใช้แอปพลิเคชันออมเงินหรือระบบหักบัญชีอัตโนมัติบูรณาการรายวิชาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในหลักสูตรจัดกิจกรรมส่งเสริมวินัยทางการเงิน เช่น การแข่งขันออมเงิน

2. นักศึกษาควรมีการสร้างวินัยในการออมอย่างสม่ำเสมอ ควรกำหนดจำนวนเงินออมที่ชัดเจนในแต่ละเดือน แม้เป็นจำนวนเล็กน้อย เพื่อสร้างพฤติกรรมการออมอย่างต่อเนื่องและลดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น

3. นักศึกษาควรมีการตั้งเป้าหมายการออมที่ชัดเจนควรกำหนดเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว เช่น เงินสำรองฉุกเฉิน ค่าเทอม หรือเงินลงทุนในอนาคต การมีเป้าหมายจะช่วยสร้างแรงจูงใจในการออมมากขึ้น

4. นักศึกษาควรมีการวางแผนและจัดทำงบประมาณรายรับ-รายจ่ายควรบันทึกรายรับ-รายจ่ายเป็นประจำ เพื่อทราบพฤติกรรมการใช้เงินของตนเอง และสามารถควบคุมค่าใช้จ่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. นักศึกษาควรมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยบริหารการเงิน เช่น แอปพลิเคชันธนาคารหรือแอปบันทึกรายรับรายจ่าย เพื่อช่วยติดตามการออมและกระตุ้นให้เกิดความต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น

6. นักศึกษาควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อการออมควรตระหนักถึงความสำคัญของการออมตั้งแต่วัยเรียน เพราะจะช่วยสร้างความมั่นคงทางการเงินในอนาคตหลีกเลี่ยงพฤติกรรมการใช้จ่ายตามกระแสควรพิจารณาความจำเป็นก่อนตัดสินใจซื้อสินค้า โดยเฉพาะสินค้าที่เกิดจา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการออมจำแนกตามปัจจัยอื่น อาทิ เช่น บุคคลว่างงานกับระหว่างบุคคลทำงาน

2. การศึกษาพฤติกรรมการออมของของกลุ่มตัวอย่างวิจัยอื่น อาทิ เช่น บุคคลวัยทำงานและหลังเกษียณ

เอกสารอ้างอิง

- กฤตภาส เลิศสงคราม. (2562). *พฤติกรรมกรออมและปัจจัย ที่มีผลต่อการออมของพนักงานบริษัท อสังหาริมทรัพย์*. สารนิพนธ์ เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คะนิงนิจ พลคำมาก. (2565). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเพื่อวางแผนก่อนวัยเกษียณอายุของ เจ้าหน้าที่สำนักงานพิพิธภัณฑ์เกษตรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน)*. รายงานวิจัยสำนักงานพิพิธภัณฑ์เกษตรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน).
- จิราพัชร สุทธิ. (2562). ความสัมพันธ์ของลักษณะเฉพาะบุคคลกับปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเล่นหวยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตจังหวัดปทุมธานีและวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของการเปลี่ยนค่าใช้จ่ายการซื้อหวยเป็นเงินออมในระยะยาว. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. 11(2), 182-192.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- พัชรี สิทธิโอฬารสกุล และ มะดาโอะ สุธลง. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมของแรงงานนอกระบบในเขตจังหวัดปทุมธานี. *วารสารวิชาการสังคมศาสตร์เครือข่ายวิจัยประชาชน*. 4(3), 1-17
- ชนินทร์ โตโพธิ์ไทย. (2564). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของคนวัยทำงานในกรุงเทพมหานคร ในช่วงโควิด 19*. วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัตฎาภรณ์ พัฒนะ, อัตพล จรจันทร์ และ อนงค์ หมอยา. (2568). พฤติกรรมการออมของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*. 7(3), 218-228.
- ศิวัช กรุณาเพ็ญ. (2560). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมและพฤติกรรมการออมของคน Gen Y*. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิรินันท์ พานพิศ. (2563). *พฤติกรรมการออมส่วนบุคคลของบุคลากรในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข*. วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2568). *ข้อมูลสถิตินักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 27 ธันวาคม 2568, จาก <https://info.mhesi.go.th>.
- อรพิน นิลนันท์. (2563). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการออมกับประสิทธิภาพในการดำรงชีพของพนักงานบริษัทเอสบีดีไซนด์สแควร์*. สารนิพนธ์สาขาวิชาการจัดการการเงินยุคดิจิทัลวิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

Cronbach, L. J. (1970). *Essentials of psychological test*. 5th ed. New York: Harper Collins.

Likert, R. (1967). "The Method of Constructing and Attitude Scale," in *Attitude Theory and Measurement*. New York: Wiley & Son.

Scheffé, H. (1953). *A method for judging all contrasts in the analysis of variance*. Biometrika.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper & Row Publishers.